Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

25 octombrie 2017*

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe – Articolul 27 – Cale de atac – Întinderea controlului jurisdicțional – Articolul 29 – Termen pentru efectuarea transferului – Neexecutarea transferului în termenul prevăzut – Obligațiile statului membru responsabil – Transfer de responsabilitate – Cerința adoptării unei decizii a statului membru responsabil”

În cauza C-201/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), prin decizia din 31 martie 2016, primită de Curte la 12 aprilie 2016, în procedura

Majid Shiri, cunoscut și sub numele de Madzhdi Shiri,

cu participarea

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul A. Tizzano, vicepreședinte, domnii L. Bay Larsen (raportor), T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça și A Rosas, președinți de cameră, domnii E. Juhász, A. Borg Barthet, M. Safjan și D. Šváby, doamna A. Prechal și domnii și E. Jarašiūnas și M. Vilaras, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 martie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru domnul Shiri, de W. Weh și de S. Harg, Rechtsanwälte;

– pentru guvernul austriac, de G. Hesse, în calitate de agent;

– pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vláčil, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul Regatului Unit, de C. Crane și de S. Brandon, în calitate de agenți, asistați de D. Blundell și de M. Gray, barristers;

– pentru guvernul elvețian, de E. Bichet, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de M. G. Wils și de M. Condou-Durande, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 iulie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 27 alineatul (1) și a articolului 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).

2 Această cerere a fost prezentată în cadrul examinării căii de atac formulate de domnul Majid Shiri, cunoscut și sub numele Madzhdi Shiri, resortisant iranian, împotriva deciziei Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Oficiul Federal pentru Străini și Azil, Austria) (denumit în continuare „oficiul”) de respingere ca inadmisibilă a cererii sale de protecție internațională, de dispunere a expulzării sale și de constatare ca licită a returnării acestuia spre Bulgaria.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 1560/2003

3 Capitolul III din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei din 2 septembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 222, p. 3, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 140), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014 (JO 2014, L 39, p. 1), definește o serie de reguli referitoare la desfășurarea transferului persoanei vizate către statul membru responsabil în sensul Regulamentului Dublin III.

4 Articolul 8 alineatul (1) din acest regulament dispune:

„Este obligația statului membru responsabil să permită ca transferul solicitantului de azil să aibă loc cât de repede posibil și să asigure că nu există obstacole în realizarea acestui transfer. Statul membru respectiv determină, după caz, locul de pe propriul teritoriu unde va fi transferat solicitantul de azil sau predat autorităților competente, luând în considerare limitările geografice și modalitățile de transport disponibile pentru statul membru care execută transferul. […]”

Regulamentul Dublin III

5 Considerentele (4), (5) și (19) ale Regulamentului Dublin III au următorul cuprins:

„(4) Concluziile [Consiliului European, cu ocazia reuniunii sale speciale] de la Tampere [din 15 și 16 octombrie 1999] exprimă de asemenea faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să garanteze accesul efectiv la procedurile de acordare a unei protecții internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.

[…]

(19) În vederea garantării protecției efective a drepturilor persoanelor vizate, ar trebui stabilite garanții juridice și dreptul la o cale de atac eficientă în ceea ce privește deciziile legate de transferurile către statul membru responsabil în conformitate, în special cu drepturile recunoscute la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Pentru a se asigura respectarea dreptului internațional, dreptul la o cale de atac eficientă împotriva unor astfel de decizii ar trebui să cuprindă atât examinarea aplicării prezentului regulament, cât și a situației de drept și de fapt din statul membru către care solicitantul este transferat.”

6 Articolul 3 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit. Cererea este examinată de un singur stat membru, și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.”

7 Articolul 17 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat prevede:

„Prin derogare de la articolul 3 alineatul (1), fiecare stat membru poate decide să examineze o cerere de protecție internațională care îi este prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid, chiar dacă această examinare nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor stabilite în prezentul regulament.”

8 Articolele 22 și 25 din același regulament stabilesc regulile referitoare la răspunsul la o cerere de preluare și, respectiv, la răspunsul la o cerere de reprimire.

9 Articolul 27 alineatele (1) și (3) din Regulamentul Dublin III are următorul cuprins:

„(1) Solicitantul […] are dreptul la o cale eficientă de atac, sub forma unui apel sau a unei revizuiri, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.

[…]

(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuiri a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

(a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea sau

(b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii sau

(c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.”

10 Articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament prevede:

„(1) Transferul solicitantului sau a altei persoane menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

[…]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

11 Domnul Shiri a intrat pe teritoriul statelor membre prin Bulgaria, stat membru în care a prezentat, la 19 februarie 2015, o cerere de protecție internațională.

12 Acesta a introdus ulterior, la data de 7 martie 2015, o cerere de protecție internațională în Austria. La data de 9 martie 2015, oficiul a solicitat autorităților bulgare să îl reprimească pe domnul Shiri.

13 Autoritățile bulgare au acceptat această cerere de reprimire la data de 23 martie 2015.

14 La data de 2 iulie 2015, oficiul a respins ca inadmisibilă cererea de protecție internațională formulată de domnul Shiri, a dispus îndepărtarea sa și a constatat ca fiind licită expulzarea acestuia spre Bulgaria.

15 Domnul Shiri a contestat această decizie în fața Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria), solicitând, în plus, recunoașterea efectului suspensiv al acestei căi de atac. La data de 20 iulie 2015, fără a se pronunța asupra acestei din urmă cereri, instanța a anulat decizia menționată pentru motivul că, având în vedere vulnerabilitatea domnului Shiri din cauza stării sale de sănătate, ar fi fost necesar ca oficiul să examineze dacă era obligat să exercite atribuția prevăzută la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III.

16 În urma acestei anulări, prin intermediul unei noi decizii din 3 septembrie 2015, oficiul a respins ca inadmisibilă cererea de protecție internațională formulată de domnul Shiri, a dispus îndepărtarea acestuia și a constatat ca fiind licită expulzarea acestuia spre Bulgaria.

17 Domnul Shiri a contestat această decizie la Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) printr-o cale de atac primită de această instanță la data de 17 septembrie 2015, însoțită de o cerere recunoaștere a efectului suspensiv al căii de atac. În observațiile suplimentare prezentate la 23 septembrie 2015, domnul Shiri a susținut că Republica Austria a devenit statul membru responsabil de examinarea cererii sale de protecție internațională ca urmare a expirării la aceeași dată a termenului de transfer de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III.

18 Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) a respins calea de atac prin hotărârea din 30 septembrie 2015, fără să se pronunțe asupra cererii de recunoaștere a efectului suspensiv al căii de atac. În ceea ce privește argumentul, dezvoltat de domnul Shiri în memoriul suplimentar din 23 septembrie 2015, întemeiat pe expirarea termenului de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III, acesta a apreciat că, în urma anulării deciziei oficiului din 2 iulie 2015 și a trimiterii cauzei spre rejudecare la acesta din urmă în vederea adoptării unei noi decizii, a început să curgă un nou termen de șase luni din momentul în care transferul domnului Shiri a redevenit posibil, și anume din a șaptea zi de la primirea căii de atac introduse de acesta, respectiv începând cu 24 septembrie 2015. Prin urmare, Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) a apreciat că responsabilitatea examinării cererii de protecție internațională introduse de domnul Shiri revenea în continuare Republicii Bulgaria și că nu fusese transferată între timp Republicii Austria.

19 Domnul Shiri a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere.

20 Instanța apreciază că, înainte de a se pronunța asupra unei eventuale expirări a termenului de transfer aplicabil domnului Shiri, trebuie să se verifice dacă un solicitant de protecție internațională poate beneficia de un eventual transfer al responsabilității de examinare a cererii sale de protecție internațională ca urmare a expirării acestui termen și dacă această expirare este în sine suficientă pentru a determina un astfel de transfer de responsabilitate.

21 În aceste condiții, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile [Regulamentului Dublin III] care se referă la dreptul la o cale de atac efectivă împotriva deciziilor de transfer către statul membru responsabil, în special articolul 27 alineatul (1) din acest regulament, trebuie interpretate, din perspectiva considerentului (19) al regulamentului, în sensul că un solicitant de azil poate pretinde ca, din cauza expirării perioadei de șase luni pentru efectuarea transferului, responsabilitatea examinării cererii sale să se transfere statului membru solicitant [articolul 29 alineatul (2) coroborat cu articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul [Dublin III]]?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Pentru ca transferul responsabilității să se efectueze conform articolului 29 alineatul (2) prima teză din Regulamentul [Dublin III], este suficient să expire termenul de transfer al solicitantului de azil fără ca transferul să fie efectuat sau este necesar ca statul membru responsabil să respingă de asemenea obligația de a prelua sau de a reprimi persoana în cauză?”

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale

22 După ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 iulie 2017, domnul Shiri a solicitat Curții, prin scrisoarea primită de grefa Curții la 6 septembrie 2017, să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii. În sprijinul acestei solicitări, domnul Shiri a arătat că în concluzii a fost abordată o problemă de drept referitoare la calculul termenului care figurează la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, care nu fusese adresată Curții de instanța de trimitere și cu privire la care nu putuse, așadar, să prezinte observații.

23 În această privință, articolul 83 din Regulamentul de procedură al Curții permite acesteia, după ascultarea avocatului general, să dispună oricând redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument de drept care nu a fost pus în discuția părților.

24 În speță, este necesar să se constate că, în orice caz, Curtea apreciază că nu este necesar să se pronunțe asupra problemei de drept referitoare la calculul termenului care figurează la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, menționat de domnul Shiri. Pe de altă parte, Curtea consideră, după ascultarea avocatului general, că dispune de toate elementele necesare pentru a se pronunța și că aceste elemente au făcut obiectul dezbaterilor purtate în fața sa.

25 Prin urmare, nu este necesar să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la a doua întrebare

26 Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie examinată în primul rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III trebuie să fie interpretat în sensul că, dacă transferul nu se efectuează în termenul de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament, responsabilitatea se transferă de drept statului membru solicitant, fără a fi necesar ca statul membru responsabil să refuze preluarea sau reprimirea persoanei în cauză.

27 În conformitate cu articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul Dublin III, transferul persoanei în cauză se face cât de repede posibil și în cel mult șase luni de la acceptarea de către un alt stat membru a cererii de a prelua sau de a reprimi această persoană sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există.

28 În acest din urmă sens, din articolul 27 alineatul (3) litera (c) din acest regulament reiese că, atunci când dreptul intern prevede că persoana în cauză are posibilitatea să solicite unei instanțe suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea, instanța sesizată trebuie să se pronunțe asupra acestei cereri într-un termen rezonabil și, în cazul în care respinge cererea respectivă, să motiveze decizia.

29 Articolul 29 alineatul (2) din regulamentul menționat precizează că, atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau de a reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant.

30 Din însuși cuprinsul acestei dispoziții reiese că aceasta prevede un transfer de drept al responsabilității statului membru solicitant, fără a condiționa acest transfer de vreo reacție a statului membru responsabil (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 61).

31 Această interpretare respectă de altfel obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională, menționat în considerentul (5) al Regulamentului Dublin III, prin faptul că garantează, în caz de întârziere în desfășurarea procedurii de preluare sau de reprimire, că examinarea cererii de protecție internațională se efectuează în statul membru în care se găsește solicitantul protecției internaționale, pentru a nu amâna și mai mult această examinare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 54).

32 Această interpretare se reflectă de asemenea în regulile referitoare la desfășurarea transferului, enunțate la capitolul III din Regulamentul nr. 1560/2003.

33 Astfel, în timp ce articolul 8 din acest regulament obligă statul membru responsabil să permită transferul solicitantului cât mai curând posibil, nicio dispoziție din regulamentul menționat nu conferă acestui stat membru posibilitatea ca, după ce a acceptat, explicit sau implicit, o cerere de preluare sau de reprimire în temeiul articolului 22 sau 25 din Regulamentul Dublin III, să se pronunțe din nou asupra intenției de a prelua sau de a reprimi persoana în cauză.

34 Având în vedere cele de mai sus, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament, responsabilitatea este transferată de drept statului membru solicitant, fără a fi necesar ca statul membru responsabil să refuze preluarea sau reprimirea persoanei în cauză.

Cu privire la prima întrebare

35 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, citit din perspectiva considerentului (19) al acestui regulament, trebuie să fie interpretat în sensul că un solicitant de protecție internațională poate invoca în cadrul unei căi de atac formulate împotriva unei decizii de transfer adoptate în privința sa expirarea termenului de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat.

36 Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III prevede că solicitantul de protecție internațională are dreptul la o cale efectivă de atac, sub forma unui apel sau a unei revizuiri, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.

37 Domeniul de aplicare al căii de atac de care dispune un solicitant de protecție internațională împotriva unei decizii de transfer adoptate în privința sa este precizat în considerentul (19) al acestui regulament, în care se arată că, pentru a se asigura respectarea dreptului internațional, dreptul la o cale de atac efectivă instituit prin regulamentul menționat împotriva deciziilor de transfer trebuie să cuprindă examinarea aplicării aceluiași regulament, pe de o parte, și a situației de drept și de fapt din statul membru către care solicitantul este transferat, pe de altă parte (Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 43).

38 În plus, din jurisprudența Curții rezultă că, având în vedere în special evoluția generală pe care a cunoscut-o sistemul de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil formulate în unul dintre statele membre în urma adoptării Regulamentului Dublin III, precum și obiectivele urmărite de acest regulament, articolul 27 alineatul (1) din regulamentul menționat trebuie interpretat în sensul că calea de atac pe care o prevede trebuie să poată viza între altele respectarea garanțiilor procedurale prevăzute de acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctele 44-48 și jurisprudența citată).

39 Or, procedurile de preluare și de reprimire instituite de Regulamentul Dublin III trebuie în special să se desfășoare cu respectarea unei serii de termene imperative, printre care figurează termenul de șase luni menționat la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament. Deși aceste dispoziții urmăresc să reglementeze aceste proceduri, ele contribuie de asemenea, în aceeași măsură precum criteriile stabilite în capitolul III din același regulament, la determinarea statului membru responsabil. Astfel, după cum rezultă din punctele 30-34 din prezenta hotărâre, expirarea acestui termen fără ca transferul solicitantului din statul membru solicitant spre statul membru responsabil să fi fost efectuat implică transferul de drept al responsabilității celui de al doilea stat membru către primul (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctele 50-53).

40 În aceste condiții, pentru a asigura că decizia de transfer contestată a fost adoptată în urma unei aplicări corecte a procedurilor menționate, instanța sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii de transfer trebuie să poată examina susținerile unui solicitant de protecție internațională potrivit cărora această decizie ar fi fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor care figurează la articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III, în sensul că statul membru solicitant ar fi devenit deja responsabil în momentul adoptării deciziei respective din cauza expirării prealabile a termenului de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 55).

41 În aceste condiții, trebuie subliniat că, spre deosebire de termenele vizate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), care încadrează formularea unei cereri de preluare, termenele enunțate la articolul 29 din Regulamentul Dublin III au ca obiect nu numai reglementarea adoptării, ci și a executării deciziei de transfer.

42 Prin urmare, aceste termene pot să expire după adoptarea deciziei de transfer. De altfel, trebuie arătat că, în cauza în discuție în litigiul principal, persoana vizată susține că termenul de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament a expirat la o dată ulterioară celei a adoptării deciziei de transfer.

43 În această privință, autoritățile competente ale statului membru solicitant nu pot, într-o asemenea situație, să realizeze transferul persoanei în cauză către un alt stat membru și sunt, dimpotrivă, obligate să adopte din oficiu dispozițiile necesare pentru a admite responsabilitatea primului stat membru și pentru a demara de îndată examinarea cererii de protecție internațională formulată de această persoană.

44 În aceste condiții, având în vedere, pe de o parte, obiectivul, menționat în considerentul (19) al Regulamentului Dublin III, de a asigura, în conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, o protecție efectivă a persoanelor în cauză și, pe de altă parte, obiectivul, amintit la punctul 31 din prezenta hotărâre, de a asigura cât mai rapid posibil determinarea statului membru responsabil de soluționarea unei cereri de protecție internațională, în interesul atât al solicitanților unei asemenea protecții, cât și al bunei funcționări generale a sistemului instituit prin acest regulament, solicitantul trebuie să poată dispune de o cale de atac efectivă și rapidă care să îi permită să invoce expirarea termenului de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat intervenită ulterior adoptării deciziei de transfer.

45 În această privință, în speță, dreptul pe care reglementarea austriacă îl recunoaște solicitantului de protecție internațională de a invoca împrejurări ulterioare adoptării deciziei de transfer în privința sa în cadrul unei căi de atac îndreptate împotriva acestei decizii respectă obligația de a prevedea o cale de atac efectivă și rapidă.

46 Din considerațiile de mai sus rezultă că articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, citit din perspectiva considerentului (19) al acestui regulament, precum și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie să fie interpretate în sensul că un solicitant de protecție internațională trebuie să poată dispune de o cale de atac efectivă și rapidă care să îi permită să invoce expirarea termenului de

șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat intervenită ulterior adoptării deciziei de transfer. Dreptul pe care o reglementare națională precum cea în cauză în litigiul principal îl recunoaște unui asemenea solicitant de a invoca împrejurări ulterioare adoptării acestei decizii în cadrul unei căi de atac împotriva acesteia respectă obligația de a prevedea o cale de atac efectivă și rapidă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) **Articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament, responsabilitatea este transferată de drept statului membru solicitant, fără a fi necesar ca statul membru responsabil să refuze preluarea sau reprimirea persoanei în cauză.**

2) **Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013, citit din perspectiva considerentului (19) al acestui regulament, precum și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie interpretate în sensul că un solicitant de protecție internațională trebuie să poată dispune de o cale de atac efectivă și rapidă care să îi permită să invoce expirarea termenului de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat intervenită ulterior adoptării deciziei de transfer. Dreptul pe care o reglementare națională precum cea în cauză în litigiul principal îl recunoaște unui asemenea solicitant de a invoca împrejurări ulterioare adoptării acestei decizii în cadrul unei căi de atac împotriva acesteia respectă obligația de a prevede o cale de atac efectivă și rapidă.**

Semnături